

Bestub. Nu ere Forholdene i Djebliffet saaledes med den stærke Nedbør, som vi have haft, at hvis vi ikke saa en nogenlunde god Udgravning til at lykkes i Efteraaret, blive de Tusinder Traver af Kør, som skulle bjærges, navnlig ved den nordlige Del af Fjorden, ved Stadil Fjord, og paa de mange Strækninger, hvor der er Tilløb til Ringkøbing Fjord, ikke til at bjærges. Det er et Tab for Befolkningen af mange Tusende Kroner og et Tab, som selvfølgelig kommer ned over dem uforskyldt. Jeg vil ikke her i Djebliffet dvæle særlig ved Fiskeriet; jeg skal blot minde om, at Fjordfiskeriet ikke er tjent med disse Forhold. De Fisk, som skulle ind fra Havet for at hngle oppe i Fjorden, og som der blive Genstand for Fiskeri, komme ikke ind. Derimod har Lukningen paa denne Narstid haft til Følge, at de have faaet et godt Nalefiskeri i Djebliffet deroppe, idet Nalene i det meget store Vassin, som skulle ud i Havet for at hngle, ikke kunne komme ud. Nalene staa i det væsentlige nede ved Nymindegab og lede efter det Udløb, som Regeringen skulde staa dem, men som den jo ikke kan staa dem i en Fart, og imens tage Fiskerne dem i Tusindvis. Der er jo godt for Fiskerne; men saadant Korbiskeri fører jo ikke til noget i Vængden, og al den Fisk, som skulde op i Fjorden, staa udenfor og kan ikke komme ind. For Fiskeriet er Forholdene altsaa i Virkeligheden ogsaa pinagtige, og det kan ikke blive ved at gaa paa denne Maade, hvad jeg ogsaa tror, den højtærede Minister vil erkende. Skatteyderne paa Bestyksten ere jo ogsaa Mennesker, der maa have nogen Ret til at komme til Statskassen og blive hjulpsne, og jeg haaber derfor, at Ministeriet vil tage det under Overvejelse og sørge for, at der snart bliver gjort i al Fald saa meget, at Forholdene kunne blive nogenlunde kaalelige. Det er min Forvisning, at Beboerne derovre nok i Vinterens Løb skulle lade høre fra sig; thi det er snart saaledes, at man ikke kan komme hjem og navnlig ikke møde en Fjordfisker uden at ønske sig vel horte igen.

Jeg skal som sagt ikke dvæle vidtløftigt ved de mange Enkeltheder paa Finansloven; jeg skal blot slutte med at sige, at endskønt Udfigterne for det Arbejde, som vi ere villige til at gøre, i Ar ikke ere saa lyse, som vi maatte mente, de vare i Fjor, da vi stode med Forventninger og ikke med Erfaringer, staa dog Benstre her i Salen med fremrakt Haand til Forhandling og Arbejde. Om denne Haand bliver modtagen af Regeringen og de forskellige Partier, vide vi jo ikke. Men at vi ville gøre et Arbejde for gode Reformers og for Hævdelsen af Forfatning-

gen, og at dette Arbejde vil blive gjort aabent og ærligt, saa at samtlige Partier ville kunne tage Del deri, derfor borger vor Fremgangsmaade i Fjor, og det er ogsaa Meningen, at vi ville gaa videre i dette Spor. Men bliver Haanden afvist Gang efter Gang, Nar efter Nar, eller bliver den modtaget paa saa kolid og saa lidet kraftig en Maade, at der intet kommer ud deraf, er det at befrygte, at Haanden ikke bliver rakt frem stadig Nar efter Nar, og skulde dette ske, skulde den Dag komme, da der ikke herfra blev rakt en arbejdsvenlig Haand frem, vil det sikkerlig ikke være til Gavn hverken for Folk eller Land.

J. Bøjsen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, indlede sit Foredrag paa en Maade, hvorved han, forekommer det mig, saa noget mere graat paa Tingene, end det egentlig var fornødent. Det var jo ikke ganske lyse Udsigter, som han stillede frem for os, og de var skede ikke om det bedste Udbytte af det Arbejde, som vi i Dag paa begynde. Det forekommer mig endogsaa, at han var tilbøjelig til at se det eneste Udspekulation i denne „Folkedom“ i Standerborg, som han hentydede til. Jeg ved ikke, hvorfra han har Betegnelsen „Folkedom“; er den bleven brugt, er det i al Fald et lidet vel overlaet Udtryk; thi vi vide jo alle, at et enkelt Valg ikke indeholder nogen Folkedom. Men jeg undrer mig over, at det ærede Medlem netop vilde hentyde til Valget i Standerborg, som minder om en Afstemning her i Tinget, hvoraf Tinget vistelig ikke havde nogen egentlig Værd. Men i øvrigt skal jeg ikke dvæle videre ved denne Indledning; thi jeg har jo ikke den Opgave at polemisere med det ærede Medlem, naar han ikke ligefrem gør saadant fornødent. I Anledning af den Henvendelse, som han rettede til mig, har jeg derfor ogsaa kun en ganske kort Bemærkning at gøre. Han klagede over, at jeg og mine nærmeste Venner ikke havde indfriet det Tilsagn om at støtte de Herrer i deres Forhåndsingsarbejde, som vi havde begyndt Samlingen med at give dem, og da dette Tilsagn hidrørte fra en Udtalelse af mig, vil jeg minde det ærede Medlem om, at Tilsagnet Lød derpaa, at vi vilde gøre vort bedste for at hjælpe Flertallet her i Tinget, naar saadan Hjælp maatte vise sig fornøden, hvad der ikke i og for sig kunde anses for givet, da de jo paa Forhaand havde det store Flertal; men naar saadan Hjælp maatte anses for fornøden, vilde vi hde den for at bidrage til at opnaa det bedste mulige virkelige gode Udbytte af vort Arbejde. Saaledes forstaaet, tror jeg ogsaa,